

FÖRSLAG TILL STATSRADETS FÖRORDNING OM OFFENTLIG ARBETSKRAFTSSERVICE

Huvudsakligt innehåll

1 Bakgrund och bemyndigande att utfärda förordning

Våren 2023 antog riksdagen en lagstiftningshelhet om omorganisering av den offentliga arbetskrafts- och företagsservice. Ansvar för att ordna offentlig arbetskraftsservice överförs från staten till kommunerna vid ingången av 2025. Huvuddelen av arbets- och näringsbyråernas uppgifter överförs till kommunerna. Dessutom överförs från närings-, trafik- och miljöcentralerna upphandlingsuppgifter i anslutning till offentlig arbetskraftsservice och från närings-, trafik- och miljöcentralernas samt arbets- och näringsbyråernas utvecklings- och förvaltningscenter (nedan utvecklings- och förvaltningscentret) utbetalningsuppgifter i anslutning till offentlig arbetskrafts- och företagsservice.

Lagen om ordnande av arbetskraftsservice (380/2023) som hör till lagstiftningshelheten träder i kraft den 1 januari 2025. Samtidigt upphävs lagen om offentlig arbetskrafts- och företagsservice (916/2012). Samtidigt med lagen om offentlig arbetskrafts- och företagsservice upphävs också statsrådets förordning om offentlig arbetskrafts- och företagsservice (1073/2012) som utfärdats med stöd av lagen. Lagen om ordnande av arbetskraftsservice innehåller flera bemyndiganden att utfärda förordning, av vilka en del är nya och en del motsvarar innehållet i den gällande lagen om offentlig arbetskrafts- och företagsservice (916/2012) men med ändringar av den behöriga myndigheten.

I 38 § i lagen om ordnande av arbetskraftsservice föreskrivs det om sysselsättningsplanens innehåll. Enligt bemyndigandet i 3 mom. utfärdas närmare bestämmelser om sysselsättningsplanens struktur och om hur planen ska godkännas och arkiveras genom förordning av statsrådet.

I 39 § föreskrivs om den arbetssökandes skyldigheter. Enligt 2 mom. är en arbetssökande som ansöker om arbetslöshetsförmån skyldig att på det sätt som arbetskraftsmyndigheten bestämmer informera denna om hur sysselsättningsplanen har följts. Enligt det bemyndigande att utfärda förordning som ingår i momentet utfärdas närmare bestämmelser om vilka uppgifter som ska lämnas genom förordning av statsrådet.

I 42 § föreskrivs om målen och de allmänna principerna för arbetsförmedling. Enligt 3 mom. bedrivs arbetsförmedling nationellt och internationellt. Enligt det bemyndigande att utfärda förordning som ingår i momentet får närmare bestämmelser om arbetskraftsmyndigheters

uppgifter när det gäller arbetsförmedling från Finland till utlandet och från utlandet till Finland samt om internationell praktik utfärdas genom förordning av statsrådet.

I 62 § i lagen föreskrivs om gemensam anskaffning av arbetskraftsutbildning. Enligt 3 mom. finns bestämmelser om maximibeloppen på statligt stöd för ekonomisk verksamhet i den allmänna gruppundantagsförordningen om statligt stöd. Enligt det bemyndigande att utfärda förordning som ingår i momentet får närmare bestämmelser om betalningsandelarna för gemensamt anskaffad utbildning utfärdas genom förordning av statsrådet.

I 63 § i lagen föreskrivs om antagning av studerande till arbetskraftsutbildning. Enligt det bemyndigande att utfärda förordning som ingår i 1 mom. får närmare bestämmelser om antagningsförfarandet utfärdas genom förordning av statsrådet.

I 98 § föreskrivs det om stöd för specialarrangemang på arbetsplatsen. Enligt 2 mom. utfärdas bestämmelser om vilka kostnader som kan ersättas med stöd för specialarrangemang på arbetsplatsen samt om stödets maximibelopp och maximitid genom förordning av statsrådet.

I 102 § i lagen om ordnande av arbetskraftsservice föreskrivs om ersättning av kostnader för att söka arbete eller söka sig till service. Enligt bemyndigandet att utfärda förordning i 5 mom. utfärdas närmare bestämmelser om vilka resor som ska ersättas och om grunderna för ersättning av resekostnader genom förordning av statsrådet.

I 104 § föreskrivs om kostnadsersättningens belopp. Enligt bemyndigandet att utfärda förordning i 4 mom. utfärdas genom förordning av statsrådet närmare bestämmelser om det bestämmande av kostnadsersättningen som avses i 1 mom. och om arbetskraftsmyndighetens skyldighet att anmäla uppgifter som inverkar på av kostnadsersättningen till arbetslöshetskassan eller Folkpensionsanstalten.

I 105 § föreskrivs det om dagar för vilka kostnadsersättning betalas. Enligt 3 mom. utfärdas närmare bestämmelser om de ersättningsdagar som berättigar till kostnadsersättning genom förordning av statsrådet.

I 108 § föreskrivs det om sysselsättningskyldighet i fråga om ordnande av sysselsättningsfrämjande service eller möjligheter till arbete. Enligt bemyndigandet att utfärda förordning i 4 mom. utfärdas närmare bestämmelser om fullgörande av sysselsättningskyldighet och om tillhörande upplysningar genom förordning av statsrådet.

2 Beredningen av förordningen

Förslaget till förordning har beretts som tjänsteuppdrag vid arbets- och näringsministeriet.

Utkastet till förordning har behandlats i arbetsgruppen för AN-tjänster 2024 och i arbetsgruppen för tjänster och digitalisering som tillsatts för genomförandet av totalreformen av integrationslagen (KOTO24-reformen).

Förordningsutkastet var ute på skriftlig remiss 27.2–12.4.2024 tillsammans med sex andra utkast till förordning om överföring av ansvaret för ordnandet av arbetskraftsservice. Yttrande begärdes bland annat av de centrala ministerierna, justitiekanslern i statsrådet, riksdagens justitieombudsman, dataskyddsombudsmannen, diskrimineringsombudsmannen,

kommunerna, Finlands Kommunförbund rf, välfärdsområdena, arbets- och näringsbyråerna, närings-, trafik och miljöcentralerna, utvecklings- och förvaltningscentret, regionförvaltningsverken, Folkpensionsanstalten, Keva, Arbetslöshetskassornas Samorganisation, Sysselsättningsfonden, Försäkringsdomstolen, Besvärnämnden för social trygghet, Rättsregistercentralen, Finansinspektionen, centrala arbetsgivare, arbetstagare, företagare, arbetslösa och organisationer som representerar tjänsteproducenter, landskapet Åland, landskapsförbunden, Folktinget och Centralhandelskammaren.

De handlingar som gäller beredningen av ärendet finns tillgängliga i den offentliga tjänsten på adressen [Förordningar som hänför sig till reformen av arbets- och näringsstjänsterna 2024 - Arbets- och näringsministeriets webbtjänst \(tem.fi\)](#).

3 Nuläge och de viktigaste förslagen

Den föreslagna förordningen motsvarar i tillämpliga delar bestämmelserna i den gällande statsrådsförordningen om offentlig arbetskrafts- och företagsservice. I 38 § 3 mom., 39 § 2 mom., 42 § 3 mom., 44 § 3 mom. och 63 § 1 mom. i lagen om ordnande av arbetskraftsservice ingår befogenheter som motsvarar de bemyndiganden att utfärda förordning som ingår i lagen om offentlig arbetskrafts- och företagsservice att genom förordning av statsrådet föreskriva om sysselsättningsplanens struktur, godkännande och arkivering, om uppgifter som ska lämnas om genomförandet av sysselsättningsplanen, om arbetsförmedling från Finland till utlandet och från utlandet till Finland samt om internationell praktik och om förfarandet vid antagning av studerande till arbetskraftsutbildning. De ovannämnda omständigheterna regleras i sak främst på motsvarande sätt som i nuläget genom ändringar i fråga om de behöriga myndigheterna. I förordningen föreskrivs det dessutom om ansökan, beviljande och utbetalning av olika stöd och ersättningar.

I 62 § 3 mom. i lagen ingår ett nytt bemyndigande att utfärda förordning. Enligt förslaget ska bestämmelser om betalningsandelar för gemensamt anskaffad arbetskraftsutbildning utfärdas genom förordning av statsrådet. När betalningsandelar fastställs ska den allmänna gruppundantagsförordningen om statligt stöd beaktas. I förordningen fastställs maximigränser för statligt stöd som beviljas företag. Betalningsandelarna ska fastställas genom förordning så att den andel av priset på utbildningen som arbetskraftsmyndigheten betalar inte överskrider det tillåtna beloppet av stöd.

4 De huvudsakliga konsekvenserna

Konsekvenserna av lagstiftningshelheten om överföring av ansvaret för ordnande av arbetskraftsservice har bedömts i en regeringsproposition om omorganiseringen av den offentliga arbetskrafts- och företagsservicen (RP 207/2022 rd). Den föreslagna förordningen bedöms inte att ha några väsentliga konsekvenser utöver dem som beskrivs i regeringsproposition.

5 Remissvar

Sammanlagt kom det in cirka 80 yttranden om alla de sju förordningar som var ute på remiss.

Flera aktörer yttrade sig om de planer som ska ersätta sysselsättningsplanen, i synnerhet om den sektorsövergripande sysselsättningsplanen, integrationsplanen och den sektorsövergripande integrationsplanen. Yttrandena tog upp kompletteringsbehov som beror på särdrag i dessa planer. Utifrån yttrandena observerades vid den fortsatta beredningen att bemyndigande att utfärda förordning saknas för reglering av planer som ersätter sysselsättningsplanen (exkl. innehållet i aktiveringsplanen). Lagens 1 och 2 § om planerna ändrades så att de endast gäller sysselsättningsplanen. Dessutom påpekades i några yttranden att det är onödigt att reglera arkiveringen. Yttrandena beaktades på så sätt att bestämmelserna ändrades så att de gäller registrering av sysselsättningsplanen. I lagen om ordnande av arbetskraftsservice hänvisas det redan till arkivlagen (831/1994), där det finns bestämmelser om arkivering av uppgifter. Därtill ingår bestämmelser om arkivering i lagen om informationshantering inom den offentliga förvaltningen (906/2019).

Arbets- och näringsministeriets enhet för arbetskraftsinvandring och integration samt utvecklings- och förvaltningscentret yttrade sig om integrationsutbildning som ordnas i form av arbetskraftsutbildning. Remissinstanserna ansåg att särdragen i de här utbildningarna måste beaktas bättre i regleringen av arbetskraftsutbildning. Yttrandena beaktades i den fortsatta beredningen genom att paragraferna om ansökan till arbetskraftsutbildning, valet av studerande till arbetskraftsutbildning samt valbeslutet och anmälan om valet kompletterades, liksom även motiveringen till paragraferna.

Yttrande om skyldigheten att söka arbete lämnades av Valfärdsområdesbolaget Hyvil Ab, Kommunförbundet och Tammerfors stad. Enligt Hyvil bör lagstiftningen om skyldigheten att söka arbete göras mer flexibel. Också Tammerfors stad yttrade sig om skyldigheten att söka arbete. Staden ansåg att regleringen är väldigt detaljerad och förde fram synpunkter på regleringen av modellen för arbetskraftsservice. Kommunförbundet poängterade att det föreskrivs om saken i 39 § i lagen om ordnande av arbetskraftsservice och att de uppgifter som ska lämnas framgår på lagnivå av lagen om utkomstskydd för arbetslösa (1290/2002), varför det är onödigt att föreskriva om samma sak i förordningen. Inga ändringar gjordes på grundval av yttrandena. En del av yttrandena kan inte beaktas vid beredningen av förordningen, eftersom de frågor som tas upp i dem regleras på lagnivå. I förordningen föreskrivs det med stöd av lagen om ordnande av arbetskraftsservice närmare om grunderna för minskning av jobbsökningsskyldigheten.

Angående betalningsandelarna vid gemensam upphandling yttrade sig bland annat städerna Helsingfors, Esbo, Äänekoski, Jyväskylä och Björneborg samt finansministeriet, Nylands NTM-central, utvecklings- och förvaltningscentret och Kommunförbundet. Den viktigaste iakttagelsen i yttrandena var att betalningsandelarna vid gemensam upphandling i förslagsutkastet regleras strängare än i EU:s allmänna gruppundantagsförordning. På basis av yttrandena korrigerades paragrafen så att det i förordningen fastställs ett maximibelopp för arbetskraftsmyndighetens betalningsandel och ett minimibelopp för arbetsgivarens betalningsandel så att de motsvarar bestämmelserna i den allmänna gruppundantagsförordningen.

Den internationella arbetsförmedlingen var föremål för yttranden från 11 aktörer. Lapplands förbund och Norra Karelen landskapsförbund stödde förslaget. AN-byrån i Birkaland uttryckte också sitt stöd för förslaget i sig, men konstaterade att sysselsättningsområdenas kapacitet att tillhandahålla tjänster kan variera avsevärt. Flera av remissinstanserna

framställde behov av preciseringar. Nylands NTM-central, Kommunförbundet och UF-centrets Work in Finland framförde att det behöver preciseras vad som i förordningen avses med internationell arbetsförmedling. Enligt Helsingfors stad, Kommunförbundet och Varkaus stad bör uppgifterna och skyldigheterna i samband med internationell rekrytering förtydligas och preciseras ytterligare. Mellersta Österbottens förbund föreslog att paragrafen stryks som onödig, eftersom staten och Arbetskraftsmyndigheterna sköter Eures-uppgifter tillsammans och kommunerna samarbetar med utvecklings- och förvaltningscentret och Business Finland enligt 9 § i lagen om ordnande av Arbetskraftsservice. På grundval av yttrandena kompletterades paragrafen så att där hänvisas till lagen om ordnande av Arbetskraftsservice. Dessutom kompletterades motiveringen i förordningspromemorian.

Flera remissinstanser föreslog ändringar i anslutning till kostnadsersättningen. Beloppet för kostnadsersättningen fastställs på lagnivå och därför har yttranden om beloppet inte beaktats i detta sammanhang. Detsamma gäller frågan om för vilka tjänster kostnadsersättning betalas. Remissinstansernas förslag om att övergå till ett jämnt ersättningsbelopp även i de fall där det inte går att fastställa den egentliga plats där servicen ordnas, leder till mindre administrativt arbete, men det kan samtidigt resultera i en betydande överkompensation av kostnaderna för att delta i servicen, och förslaget har därför inte genomförts. Rubriken till förordningens 12 § om kostnadsersättning preciseras på grundval av ett remissvar.

Yttrandena innehöll också andra förslag till ändringar av ersättningsbeloppen eller beräkningsgrunderna (bl.a. stöd för specialarrangemang på arbetsplatsen). Inga ändringar gjordes på grundval av yttrandena. Stöd- och ersättningsbeloppen och beräkningsgrunderna överförs som sådana som en del av servicesystemet. Utvecklings- och förvaltningscentret föreslog att utbetalningen av kostnadsersättning enligt prövning överförs till Folkpensionsanstalten. På grundval av yttrandet görs inga ändringar. Dessa personer är inte nödvändigtvis kunder hos FPA, vilket innebär att förändringen skulle medföra ytterligare ett serviceställe. Dessutom uttryckte flera remissinstanser åsikter om behovet av att öka medvetenheten om stödet för specialarrangemang på arbetsplatsen och vissa föreslog mer omfattande behov av utveckling av stödet. Yttrandena ledde inte till några ändringar av förordningen, eftersom ökning av medvetenheten inte hör till förordningens område. Genom förordningen kan det dessutom föreskrivas endast om de kostnader som ska ersättas i form av stöd för specialarrangemang på arbetsplatsen samt om stödets maximibelopp och varaktighet. I motiveringen i promemorian gjordes mindre preciseringar och 4 mom. ströks eftersom det inte hör till området för bemyndigandet att utfärda förordning. Arbetsgivaren ska under alla omständigheter ge en motivering till sin ansökan.

I yttrandena presenterades också vissa andra kompletterings- eller preciseringsbehov som ledde till mindre korrigeringar.

6 Specialmotivering

1 kap.

1 §. Sysselsättningsplan. I paragrafen föreslås bestämmelser om strukturen för en sysselsättningsplan som motsvarar 4 § i statsrådets förordning om offentlig Arbetskrafts- och företagservice. Strukturen på de planer som ersätter sysselsättningsplanen ska inte längre regleras i denna förordning.

Sysselsättningsplanen ska på motsvarande sätt som i nuläget bestå av två delar, varav avsnittet för kartläggning innehåller en sammanfattning av den arbetssökandes situation samt en bedömning av servicebehovet och en verksamhetsplan. I avsnittet för handlingsplan antecknas de specificerade åtgärder och tjänster som överenskommit med den arbetssökande med syftet att uppnå målet. Dessutom ska avsnittet för handlingsplan innehålla tidsscheman för de överenskomna åtgärderna och tjänsterna samt uppgift om hur planen ska följas upp.

2 §. *Godkännande och registrering av en sysselsättningsplan och en plan som ersätter den.* I paragrafen föreskrivs det om godkännande och lagring av sysselsättningsplanen och den plan som ersätter sysselsättningsplanen. Bestämmelserna motsvarar i sak bestämmelserna i 5 § i statsrådets förordning om offentlig arbetskrafts- och företagsservice om godkännande av en sysselsättningsplan men med ändringar i fråga om den behöriga myndigheten.

Enligt det föreslagna 1 mom. ska parterna i planen godkänna avsnittet om handlingsplan i sysselsättningsplanen.

I 2 mom. föreslås det en bestämmelse om att den arbetssökande ska godkänna planen antingen elektroniskt via en för ändamålet avsedd webbtjänst eller genom att underteckna avsnittet om handlingsplan. Arbetskraftsmyndigheten kan också kräva att den arbetssökande godkänner planen på något annat sätt. Arbetskraftsmyndigheten ska då försäkra sig om att den arbetssökande förstår planens innehåll och betydelse, och den godkända planen görs tillgänglig för den arbetssökande i webbtjänsten eller på något annat lämpligt sätt. Med något annat sätt att godkänna planen avses i första hand liksom i nuläget godkännande av planen under ett telefonsamtal eller en videoförbindelse. Bestämmelsen möjliggör emellertid också andra liknande metoder. Särskilt med tanke på uppfyllande av skyldigheten att söka arbete är det viktigt att planen kan godkännas så snabbt som möjligt. Det väsentliga är dock alltid att arbetskraftsmyndigheten ser till att den arbetssökande inser att hen godkänner en plan som är bindande för hen. Till arbetskraftsmyndighetens uppgifter hör också att se till att den arbetssökande identifieras och att det kommunikationsmedel som används är informationssäkert.

Beslut om hur planen ska godkännas fattas av arbetskraftsmyndigheten. Om den arbetssökande godkänner planen under ett telefonsamtal eller på något annat motsvarande sätt, ska arbetskraftsmyndigheten alltid lämna den godkända planen till den arbetssökande också skriftligen.

Enligt det föreslagna 3 mom. ska arbetskraftsmyndigheten godkänna och lagra arbetskraftsmyndighetens exemplar i den riksomfattande informationsresursen för arbetskraftsservice. Om den arbetssökande har godkänt planen på något annat sätt än via webbtjänsten eller genom undertecknande, ska godkännandet antecknas i informationsresursen.

2 kap. Internationell arbetsförmedling

3 §. *Internationell arbetsförmedling från en stat som inte är avtalsslutande till Finland eller från Finland till en stat som inte är avtalsslutande.* Med avtalsslutande stat avses en stat vars medborgare på grundval av internationella avtal om fri rörlighet för arbetskraft som är förpliktande för Finland har rätt att komma till Finland för att söka arbete och ta emot det utan

arbetskraftspolitisk prövning. I paragrafen föreskrivs det om internationell arbetsförmedling för en arbetsgivare som söker arbetstagare från en stat som inte är avtalsslutande för arbete i Finland eller från Finland för arbete i en stat som inte är avtalsslutande. I praktiken handlar det om länder utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

Enligt förslaget ska Arbetskraftsmyndigheten i fortsättningen erbjuda i 43 § 1 mom. i lagen om ordnande av Arbetskraftsservice avsedda tjänster inom internationell arbetsförmedling till en arbetsgivare som söker arbetstagare till Finland från stater som inte är avtalsslutande. En förutsättning är att tillhandahållandet av tjänsten bör anses vara ändamålsenligt med tanke på tillgången på Arbetskraft. Med detta avses särskilt de områden där tillgången på Arbetskraft från Finland eller avtalsslutande stater har försvårats eller för vilka uppehållstillstånd kan beviljas utan Arbetskraftspolitisk prövning.

Den offentliga arbetsförmedlingen har enligt förslaget särskilt till uppgift att informera om arbetslivet, Arbetsmarknaden och om möjligheterna till arbete i Finland. Dessutom kan arbetsförmedlingstjänsterna omfatta till exempel anordnande av rekryteringstillfällen eller deltagande i sådana samt annat myndighetssamarbete och annat samarbete för att främja matchning mellan internationella arbetssökande och Arbetsmöjligheterna i Finland. Eftersom också de statliga myndigheterna tillhandahåller sådana stödtjänster för internationell arbetsförmedling som beskrivs ovan på nationell nivå, kan Arbetskraftsmyndigheterna koncentrera sig på rådgivning om regionala tjänster och på att tillhandahålla individuella arbetsförmedlingstjänster till arbetsgivarna. Sådan presentation av arbetssökande för arbetsgivare som avses i 43 § 1 mom. i lagen om ordnande av Arbetskraftsservice kan åtminstone vara att anvisa arbetsgivarna att på den offentliga arbetsförmedlingens webbplats hitta personer som har en jobbsökarprofil. Arbetskraftsmyndigheterna kan vid behov också presentera ett bredare utbud av internationella experter för arbetsgivarna i samarbete med statliga myndigheter för internationell rekrytering. I detta avseende är det viktigt att Arbetskraftsmyndigheterna också tar hänsyn till gränssnitten mot de Arbetskraftstjänster som tillhandahålls av privata företag och samarbetsmöjligheter som relaterar till dessa.

I enlighet med den samarbetskyldighet som föreskrivs i 9 § i lagen om ordnande av Arbetskraftsservice ska samarbete bedrivas med utvecklings- och förvaltningscentret, Business Finland och NTM-centralen i regionen vid verkställigheten, planeringen och utvecklandet av tjänster inom den internationella arbetsförmedlingen.

Om det inte är ändamålsenligt att tillhandahålla arbetsförmedlingstjänster till en arbetsgivare som söker arbetstagare från en stat som inte är avtalsslutande för arbete i Finland för att trygga tillgången på Arbetskraft, kan Arbetskraftsmyndigheten erbjuda arbetsgivaren information och rådgivning om tillgången på och anskaffningen av Arbetskraft i destinationslandet samt om Arbetsmarknaden, branscherna och yrkena, om uppgifterna finns tillgängliga och om utlämnandet av uppgifterna främjar en fungerande Arbetsmarknad i Finland. Dessutom ska Arbetskraftsmyndigheten ge allmän information, rådgivning och vägledning om de uppehållstillstånd som krävs för vistelse och arbete i landet, med hjälp av material, tjänster och plattformar som produceras av de behöriga statliga myndigheterna.

I det föreslagna 2 mom. föreskrivs det om tillhandahållande av arbetsförmedlingstjänster för arbetsgivare som söker arbetstagare från Finland för att arbeta i en stat som inte är avtalsslutande. I en sådan situation kan Arbetskraftsmyndigheten av särskilda skäl publicera

och förmedla uppgifter om en ledig arbetsplats. Ett särskilt skäl kan vara exempelvis att arbetsgivaren uttryckligen söker finsk- eller svenskspråkiga arbetstagare eller att Arbetskraftsmyndigheten har ett etablerat kundförhållande till arbetsgivaren i fråga.

I regel ska en arbetsgivare som söker arbetstagare från Finland för arbete i en stat som inte är avtalsslutande tillhandahållas informations- och rådgivningstjänster till exempel genom att arbetsgivaren hänvisas till en sådan webbplats för Arbetskraftsmyndigheten eller någon annan aktör där det finns information på en allmän nivå.

Den föreslagna paragrafen innehåller inte särskilda bestämmelser om internationell arbetsförmedling för enskilda kunder som söker arbete i Finland från en stat som inte är avtalsslutande eller för enskilda kunder som från Finland söker arbete i en stat som inte är avtalsslutande. Enskilda kunder kan i en sådan situation tillhandahållas arbetsförmedlingstjänster i första hand via digitala plattformar som är allmänt tillgängliga, till exempel genom att kunden uppmanas att skapa en jobbsökarprofil på den offentliga arbetsförmedlingens webbplats. Om en enskild kund söker arbete i Finland från en stat som inte är avtalsslutande, kan Arbetskraftsmyndigheten om den anser det nödvändigt tillhandahålla sådan information, rådgivning och vägledning som avses i 1 kap. 2 § i lagen om ordnande av Arbetskraftsservice. Arbetskraftsmyndigheten kan till exempel förmedla information och ge råd om lediga arbetsplatser och om jobbsökning, arbetsmarknaden, branscher och yrken samt om uppehållstillstånd som krävs för vistelse och arbete i landet.

Om en enskild kund söker arbete från Finland i en stat som inte är avtalsslutande, kan Arbetskraftsmyndigheten ge råd om var det finns information om arbete i landet i fråga.

3 kap. Jobbsökningskyldighet

4 §. *Uppgifter om jobbsökningskyldigheten.* Enligt 39 § 2 mom. i lagen om ordnande av Arbetskraftsservice är en arbetssökande som ansöker om arbetslöshetsförmån skyldig att på det sätt som Arbetskraftsmyndigheten bestämmer informera denna om hur sysselsättningsplanen har följts. Den föreslagna paragrafen innehåller närmare bestämmelser än den motsvarande 5 a § i statsrådets förordning om offentlig Arbetskrafts- och företagsservice om de uppgifter om uppfyllande av jobbsökningskyldigheten som den arbetssökande ska lämna till Arbetskraftsmyndigheten. I bestämmelserna föreslås ändringar i fråga om den behöriga myndigheten.

Enligt 1 punkten ska den arbetssökande ange hur hen har uppfyllt sin jobbsökningskyldighet. Med detta avses de sätt att uppfylla jobbsökningskyldigheten som anges i 45 § i lagen om ordnande av Arbetskraftsservice.

Enligt 2 punkten ska den arbetssökande ange när hen har vidtagit den åtgärd som hänför sig till den jobbsökning som hen anger. Informationen är nödvändig för att olika åtgärder i samband med jobbsökningen ska kunna hållas isär. Dessutom inverkar tidpunkten på vilken granskningsperiod för jobbsökningskyldigheten enligt 44 § 1 mom. i lagen om ordnande av Arbetskraftsservice en viss jobbsökningsrelaterad åtgärd hänför sig till.

I 3 punkten föreskrivs det att den arbetssökande också ska lämna andra behövliga uppgifter om de arbetsplatser hen sökt. Dessa uppgifter kan till exempel vara uppgifter om

arbetsuppgiften och arbetsgivaren eller uppdragsgivaren, om jobsökningen gäller en möjlighet att arbeta som företagare.

I 45 § föreskrivs inte uttömmande om hurdana åtgärder som uppfyller jobsökningsskyldigheten. Därför är det inte möjligt att på förhand helt och hållet bestämma vilka uppgifter den arbetssökande ska lämna vid varje tillfälle. I punkt 4 i förordningen finns därför bestämmelser om den arbetssökandes skyldighet att lämna de uppgifter som behövs för arbetsförmedlingen.

I praktiken innebär utlämnandet av de uppgifter som föreskrivs i paragrafen att den arbetssökande svarar på de frågor som ställs till hen i arbetsförmedlingens webbtjänst eller i något annat sammanhang.

Bestämmelser om skyldigheten att lämna uppgifter som behövs för avgörande av rätten till utkomstskydd för arbetslösa finns i lagen om utkomstskydd för arbetslösa (1290/2002). Uppgifterna är i princip desamma som den arbetssökande ska lämna enligt den föreslagna förordningen.

4 kap. Arbetskraftsutbildning

5 §. *Betalningsandelar för gemensamt anskaffad utbildning.* Enligt 62 § 1 mom. i lagen om ordnande av arbetskraftsservice kan en arbetskraftsmyndighet ordna arbetskraftsutbildning tillsammans med en arbetsgivare, en uppdragsgivare till en person som ämnar bli företagare eller ett företag som överlåter företagarrättigheter så att den aktören deltar i finansieringen av utbildningen (gemensamt anskaffad utbildning). Enligt 62 § 2 mom. i lagen om ordnande av arbetskraftsservice betraktas den andel av utbildningen som arbetskraftsmyndigheten finansierar som stöd enligt den allmänna gruppundantagsförordningen om statligt stöd, om utbildningen genomförs tillsammans med en arbetsgivare som bedriver ekonomisk verksamhet så att anställda eller inhyrda arbetstagare hos arbetsgivaren deltar i utbildningen och målet för utbildningen är att dessa ska fortsätta i arbetsgivarens tjänst eller i uppdrag hos arbetsgivaren efter utbildningen. Bestämmelser om maximibeloppen på statligt stöd för ekonomisk verksamhet finns i den allmänna gruppundantagsförordningen om statligt stöd. I paragrafen föreslås närmare bestämmelser med stöd av 62 § 3 mom. i lagen om ordnande av arbetskraftsservice om betalningsandelarna för gemensamt anskaffad utbildning på så sätt att arbetskraftsmyndighetens andel av utbildningspriset inte överstiger det tillåtna stödbeloppet enligt den allmänna gruppundantagsförordningen.

I det föreslagna 1 mom. föreskrivs det om betalningsandelarna för sådan gemensamt anskaffad utbildning där utbildningen riktas till arbetstagare som är anställda hos arbetsgivaren eller till inhyrda arbetstagare som arbetar i dennes uppgifter och som har för avsikt att fortsätta i arbetsgivarens tjänst. I sådana situationer bestäms arbetsgivarens och arbetskraftsmyndighetens betalningsandelar graderat på basis av antalet anställda hos den arbetsgivare som deltar i anskaffningen och arbetsgivarens årsomsättning eller balansräkning.

I 1 punkten anges att om antalet anställda är högst 49 och om årsomsättningen eller balansslutningen är högst 10 miljoner euro är arbetskraftsmyndighetens betalningsandel av det totala priset för utbildningen högst 70 procent och arbetsgivarens betalningsandel minst 30 procent.

I 2 punkten anges det att om antalet anställda är 50–249 och om årsomsättningen är högst 50 miljoner euro är eller balansomslutningen är högst 43 miljon euro är Arbetskraftsmyndighetens betalningsandel av det totala priset för utbildningen högst 60 procent och arbetsgivarens betalningsandel minst 40 procent.

I 3 punkten anges att om antalet anställda är minst 250 och om årsomsättningen eller balansomslutningen är över 43 miljoner euro är Arbetskraftsmyndighetens betalningsandel av det totala priset för utbildningen 50 procent och arbetsgivarens betalningsandel 50 procent.

De betalningsandelar som anges ovan i punkterna 1, 2 och 3 ska baseras på de gränser som fastställs i artikel 31.4 b i den allmänna gruppundantagsförordningen, enligt vilka den högsta tillåtna stödnivån på 50 procent får höjas med 10 procentenheter om stödet beviljas medelstora företag och med 20 procentenheter om stödet beviljas små företag.

Det föreslagna 2 mom. gäller utbildning som riktar sig till personer som anställs av en arbetsgivare som deltar i anskaffningen. Då är arbetsgivarens betalningsandel av den totala anskaffningen av utbildning utan mervärdesskatt 30 procent och Arbetskraftsmyndighetens andel 70 procent. I nuläget ordnas motsvarande utbildningar som tjänsteprodukt genom RekryUtbildning.

Det föreslagna 3 mom. gäller utbildning som riktar sig till personer som blivit permitterade eller uppsagda av en arbetsgivare. Då är arbetsgivarens betalningsandel av det totala utbildningspriset utan mervärdesskatt 20 procent och Arbetskraftsmyndighetens andel 80 procent. I nuläget ordnas motsvarande utbildningar som tjänsteprodukt genom OmställningsUtbildning.

6 §. Ansökan till Arbetskraftsutbildning. I paragrafen föreslås bestämmelser om ansökan till Arbetskraftsutbildning. I sak motsvarar bestämmelserna i 1 och 2 mom. 9 § 1 och 3 mom. i statsrådets förordning om offentlig Arbetskrafts- och företagsservice. I bestämmelserna föreslås ändringar gällande den behöriga myndigheten.

Det föreslagna 3 mom. är helt nytt. Där föreskrivs det om undantag för integrationsutbildningar i form av Arbetskraftsutbildning vid ansökan till Arbetskraftsutbildning. Enligt momentet kan Arbetskraftsmyndigheten hänvisa en person till Arbetskraftsutbildning utan separat ansökan. Förfarandet motsvarar det nuvarande läget där de flesta integrationskunderna hänvisas till integrationsutbildning som ordnas i form av Arbetskraftsutbildning på ett sätt som avtalas i den integrationsplan eller den sektorsövergripande integrationsplan som uppgörs utifrån en bedömning av kompetens och behovet av integrationstjänster (14 §) eller en sektorsövergripande bedömning av kompetens och behovet av integrationstjänster (15 §) enligt lagen om främjande av integration (681/2023), utan att invandraren själv söker sig till utbildning. Förfarandet minskar antalet integrationskunder som söker sig till integrationsutbildning på fel nivå eller till exempel till integrationsutbildningar som inte framskrider på ett sätt som passar kunden i fråga.

7 §. Antagning av studerande till Arbetskraftsutbildning. I paragrafen föreslås närmare bestämmelser om förfarandet vid antagning av studerande till Arbetskraftsutbildning. Det föreslagna 1 mom. motsvarar i sak 9 § 1 mom. i statsrådets förordning om offentlig

arbetskrafts- och företagsservice. Enligt momentet ska den arbetskraftsmyndighet som ansvarar för antagningen av studerande se till att den sökande uppfyller de allmänna och särskilda inträdeskraven för utbildningen i fråga.

Det föreslagna 2 mom. motsvarar i huvudsak 9 § 2 mom. i statsrådets förordning om offentlig arbetskrafts- och företagsservice. Enligt momentet kan intervjuer och lämpliga testmetoder användas vid antagningen av studerande. Vid genomförandet av intervjuerna och valet av testmetoder ska särskild uppmärksamhet ägnas åt att testmetoden visar personens lämplighet för den aktuella utbildningen. Vid valet av metoder ska beaktas sökande vars modersmål är ett annat än finska eller svenska.

8 §. *Beslut och information om antagning.* I paragrafen finns bestämmelser om att fatta beslut om antagning av studerande och om att informera om antagningen.

Enligt 1 mom. ska den arbetskraftsmyndighet som gjort valet ge den som ansökt om utbildning ett skriftligt beslut om resultatet av antagningen. Det beslut som ges en sökande som inte valts till utbildningen ska innehålla uppgifter om det totala antalet personer som sökt till utbildningen, som valts till utbildningen och som valts till reservplats samt en motivering till att den sökande inte har valts. Uppgifterna motsvarar de uppgifter som avses i 12 § 2 mom. i statsrådets förordning om offentlig arbetskrafts- och företagsservice. Motiveringen till att inte välja en sökande bör ingå i alla beslut, även till exempel vid ett stort antal sökande. Motiveringen är väsentlig med tanke på tillgodoseendet av rättsskyddet och för bedömning av huruvida den sökande har rätt att söka ändring enligt 147 § 1 mom. 1 punkten i lagen om ordnande av arbetskraftsservice eller inte. Om hänvisningen till integrationsutbildning som ordnas i form av arbetskraftsutbildning har gjorts utan ansökan, är det inte nödvändigt att meddela kunden antalet sökande eller icke valda. En kund som av arbetskraftsmyndigheten hänvisas till arbetskraftsutbildning som ordnas i form av integrationsutbildning ska informeras om valet för hens del. Arbetskraftsmyndigheten ska på begäran informera den som hör till målgruppen för integrationsutbildning som ordnas i form av arbetskraftsutbildning om grunderna för att personen inte har valts till den utbildning till vars målgrupp hen hör.

Enligt 2 mom. ska arbetskraftsmyndigheten också sända ett meddelande om det beslut som avses i 1 mom. till den arbetskraftsmyndighet som skickat ansökan. Med detta avses att även den egna arbetskraftsmyndigheten för den som har valts till tjänsten får kännedom om valet.

Enligt 3 mom. ska arbetskraftsmyndigheten skicka information till producenten av utbildningstjänsten om vem av dem som godkänts för utbildningen. Uppgifterna är nödvändiga för att utbildningen ska kunna ordnas. Dessutom ska arbetskraftsmyndigheten vid behov skicka uppgifter om de personer som valts till reservplats för utbildningen, om det är nödvändigt för att utbildningen ska kunna ordnas. Vid bedömningen av ärendet bör särskild uppmärksamhet ägnas åt kravet att minimera behandlingen av personuppgifter i enlighet med artikel 5 (1) c i den allmänna dataskyddsförordningen. Anordnaren av utbildningstjänsten ska till dem som valts till utbildningen skicka en kallelse och annat behövligt material i anslutning till inledandet av utbildningen, om inte något annat har avtalats i upphandlingsavtalet. I fortsättningen kan arbetskraftsmyndigheten välja hur den genomför arbetskraftsutbildning. Utöver upphandlingen kan arbetskraftsmyndigheten ordna utbildning också som egen produktion.

5 kap. Stöd för specialarrangemang på arbetsplatsen

9 §. *Kostnader som ersätts med stöd för specialarrangemang på arbetsplatsen.* I paragrafen föreslås bestämmelser om de kostnader som ersätts med stöd för specialarrangemang på arbetsplatsen som motsvarar 28 § i statsrådets förordning om offentlig arbetskrafts- och företagsservice. I paragrafen föreslås ändringar i fråga om den behöriga myndigheten.

I 1 mom. föreskrivs det om beviljande av stöd för specialarrangemang på arbetsplatsen för utförande av ändringsarbete eller anskaffning av arbetsredskap eller möbler. Med ändringar i arrangemangen på arbetsplatsen avses ändringar i arbetsplatsens konstruktioner, såsom renovering av toalettutrymmen eller till exempel byggande av hiss eller ramp för att göra det möjligt att ta sig fram på arbetsplatsen.

I 2 mom. föreskrivs det om stöd för specialarrangemang på arbetsplatsen för att ersätta hjälp som ges av en annan arbetstagare. Stöd för specialarrangemang på arbetsplatsen beviljas på grundval av hjälp per timme från en annan arbetstagare. Vid beräkningen av timantalet ska behovet av stöd till följd av skadan eller sjukdomen beaktas. Arbetskraftsmyndigheten kan bevilja stöd för specialarrangemang på arbetsplatsen för att ersätta hjälp som ges av en annan arbetstagare högst 20 timmar i månaden. Stöd för specialarrangemang på arbetsplatsen betalas på basis av faktiska timmar till ett belopp av 20 euro per timme. I praktiken innebär detta att stöd för specialarrangemang på arbetsplatsen som kompensation för hjälp från en annan arbetstagare kan uppgå till högst 400 euro i månaden. Stöd för specialarrangemang på arbetsplatsen betalas för högst 18 månader.

Eftersom arbetsgivaren i fråga om en arbetstagare i arbetsavtalsförhållande redan enligt diskrimineringslagen (1325/2014) och arbetarskyddslagen (738/2002) är skyldig att inleda ändringsarbeten, är enligt det föreslagna 3 mom. en förutsättning för beviljande av stöd för specialarrangemang på arbetsplatsen att arbetsgivaren deltar i finansieringen av de kostnader som avses i 1 mom. med ett belopp som kan anses skäligt. Vid bedömningen av arbetsgivarens finansieringsandel ska arbetskraftsmyndigheten beakta arbetsgivarens ekonomiska situation.

Enligt det föreslagna 4 mom. ska arbetsgivaren lämna in behövliga utredningar till arbetskraftsmyndigheten för bedömning av behovet av stöd för specialarrangemang på arbetsplatsen. I praktiken innebär detta till exempel ett utlåtande från företagshälsovården om behovet av ändringsarbete för en arbetstagare i arbete.

6 kap. Ersättning för rese- och logikostnader

10 §. *Resor som ersätts.* I paragrafen föreslås bestämmelser som motsvarar 25 § i statsrådets förordning om offentlig arbetskrafts- och företagsservice om resor för vilka arbetskraftsmyndigheten kan bevilja ersättning. I paragrafen föreslås ändringar i fråga om den behöriga myndigheten.

Enligt 1 mom. 1 punkten kan en resa till anställningsintervju ersättas, om arbetet pågår i minst två veckor och arbetstiden i genomsnitt är minst 18 timmar per vecka. En förutsättning för ersättning för kostnaderna är inte att arbetskraftsmyndigheten har lagt fram ett arbetserbjudande eller att ett arbete har ledigförklarats i arbetskraftsmyndighetens kundinformationssystem.

I 2 och 3 punkten finns bestämmelser om ersättning för resor i samband med ansökan till arbetskraftsutbildning. Enligt 3 punkten ersätts resor till en läroanstalt eller i syfte att bekanta sig med förhållandena på en arbetsplats endast om en enskild kund har en skada eller sjukdom som förutsätter en möjlighet att bekanta sig med läroanstaltens eller arbetsplatsens lämplighet och tillgänglighet innan arbetskraftsutbildningen inleds. I annat fall ersätts inte resekostnaderna för ett separat besök.

Enligt 4 punkten kan en resa för att delta i sakkunnigbedömning ersättas.

I punkt 5 föreskrivs det om resor till arbetskraftsmyndigheten som ersätts om det är fråga om en sådan enskild kund som avses i 102 § 3 mom. i lagen om ordnande av arbetskraftsservice. I regel svarar kunden själv för kostnaderna för besök för att sköta ärenden hos arbetskraftsmyndigheten. Resekostnaderna kan ersättas för en arbetslös enskild kund som på grund av sin skada eller sjukdom behöver transportservice för att kunna besöka arbetskraftsmyndighetens verksamhetsställe för utarbetande eller revidering av en sysselsättningsplan eller en plan som ersätter sysselsättningsplanen, eller för att få personlig yrkesvals- och karriärvägledning, om ett personligt besök i dessa situationer ska anses nödvändigt med tanke på hur serviceprocessen framskrider.

I 2 mom. finns en bestämmelse om att arbetskraftsmyndigheten kan bevilja ersättning för rese- och logikostnader också i samband med resor tur och retur för en anställningsintervju i en annan medlemsstat i Europeiska unionen eller i en stat som hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Förutsättningen är att arbetet pågår i minst två veckor och arbetstiden i genomsnitt är 18 timmar i veckan. Att begränsa ersättningen för resor för arbetssökande till resor endast i hemlandet strider mot principen om likabehandling i EU-rätten och principen om fri rörlighet för arbetstagare.

11 §. Ersättningsgrund för rese- och logikostnader. I paragrafen föreslås bestämmelser som motsvarar 26 § i statsrådets förordning om offentlig arbetskrafts- och företagsservice om ersättningsgrunden för resekostnader som avses i 11 §. I paragrafen föreslås ändringar gällande den behöriga myndigheten.

Ersättningsgrunden för resekostnader enligt 1 mom. är resan i kilometer multiplicerat med 0,21 euro. Resekostnaderna ersätts till den del som överstiger självriskens i euro. Den fasta självriskandelen i euro för en dag är 12 euro. Ersättningen ska betalas till fullt belopp till den del den överstiger självriskandelen, dock högst 200 euro.

Enligt det föreslagna 2 mom. anses resan ha börjat från den arbetslösa arbetssökandes faktiska bostad. Som personens faktiska bostad betraktas den bostad som antecknats för personen i det riksomfattande kundinformationssystemet för arbetskraftsservice.

Enligt det föreslagna 3 mom. beviljas ersättning för logikostnaderna på basis av de kostnader som uppkommit för login. Maximibeloppet för logikostnaderna är dock högst 80 euro per dygn.

7 kap. Kostnadsersättning

12 §. *Platsen där servicen ordnas och bestämning av kostnadsersättningens belopp.* Det föreslås att rubriken för paragrafen ändras för att bättre beskriva innehållet i paragrafen. I paragrafen föreslås bestämmelser om kostnadsersättningens belopp som motsvarar 21 § i statsrådets förordning om offentlig arbetskrafts- och företagsservice. Kostnadsersättningens belopp påverkas av om sysselsättningsfrämjande service ordnas inom eller utanför den arbetssökandes pendlingsregion. Det är inte nödvändigtvis lätt att konstatera saken, eftersom servicen kan ordnas på flera platser och den arbetssökande under samma dag kan delta i servicen både inom och utanför sin pendlingsregion.

För att en plats som inverkar på kostnadsersättningens storlek ska kunna avgöras på ett enhetligt sätt, föreskrivs det i 1 och 2 mom. att deltagandet i servicen inom eller utanför pendlingsregionen ska avgöras beroende på var servicen huvudsakligen ordnas. En plats där uppskattningsvis mer än 60 procent av servicen ordnas betraktas som den plats där servicen i huvudsak ordnas. Bedömningen görs på grundval av den information som fanns tillgänglig vid den tidpunkt då servicen inleddes och eventuella senare ändringar påverka inte ärendet, om det inte finns särskilda skäl till detta. Ett särskilt skäl kan till exempel vara att platsen där servicen ordnas ändras på grundval av en individuell studieplan.

Kostnadsersättningen betalas enligt 1 och 2 mom. till samma belopp under hela servicetiden. Detta kan innebära att den arbetssökande får en kostnadsersättning på 18 euro per dag även för den tid hen deltar i servicen inom sin pendlingsregion eller att hen endast får en kostnadsersättning på 9 euro per dag även för den tid hen deltar i servicen utanför sin pendlingsregion. Det är administrativt enkelt att avgöra var servicen ordnas på det sätt som anges ovan.

Om den plats där den sysselsättningsfrämjande servicen huvudsakligen ordnas inte kan avgöras på det sätt som avses i 1 eller 2 mom., ska kostnadsersättning betalas enligt om den arbetssökande faktiskt deltar i servicen inom eller utanför sin pendlingsregion. Kostnadsersättningens belopp kan då variera från dag till dag. Om den arbetssökande till exempel under en dag då hen deltar i servicen lämnar sin pendlingsregion eller återvänder till sin pendlingsregion, anses servicen under dagen i fråga ha ordnats på avgångsplatsen.

13 §. *Kostnadsersättning i samband med utbildning som anordnas av Stiftelsen Utbildning Nordkalotten.* Den föreslagna paragrafen motsvarar 22 § i statsrådets förordning om offentlig arbetskrafts- och företagsservice. En del av de arbetssökande som deltar i arbetskraftsutbildning som Stiftelsen Utbildning Nordkalotten ordnar i Sverige bor hemma i Finland under utbildningstiden. Eftersom de inte under veckosluten orsakas kostnader för deltagande i utbildningen, är det inte motiverat att betala kostnadsersättning enligt 105 § 1 mom. i lagen om ordnande av arbetskraftsservice för sju dagar per kalendervecka. Av denna anledning föreskrivs det i paragrafen att kostnadsersättning i en sådan situation ska betalas för högst fem dagar per kalendervecka.

14 §. *Meddelande av uppgifter som påverkar bestämningen av kostnadsersättning.* Den föreslagna paragrafen motsvarar i sak 23 § i statsrådets förordning om offentlig arbetskrafts- och företagsservice. I paragrafen föreslås ändringar gällande den behöriga myndigheten. Bestämmelsen om att uppgifter kan lämnas med hjälp av teknisk anslutning stryks, eftersom den är onödig. I 22 och 23 § i lagen om informationshantering inom den offentliga förvaltningen föreskrivs det om hur information ska överföras. Enligt 1 mom. 1 punkten ska

arbetskraftsmyndigheten meddela arbetslöshetskassan eller Folkpensionsanstalten huruvida den arbetssökande deltar i service inom sin pendlingsregion, utanför pendlingsregionen eller inom sin pendlingsregion, men utanför sin hemkommun. Arbetslöshetskassan eller Folkpensionsanstalten har inte dessa uppgifter, men i egenskap av tillhandahållare av servicen har arbetskraftsmyndigheten kännedom om uppgifterna eller kan utreda dem. Arbetslöshetskassan eller Folkpensionsanstalten beslutar på basis av uppgifterna om beloppet av den kostnadsersättning som betalas till den arbetssökande.

Arbetskraftsmyndigheten ska också underrätta den som betalar arbetslöshetsförmånen om ferieperioder under arbetskraftsutbildningen och under sådana frivilliga studier som avses i 28–32 § i lagen om främjande av integration. Bestämmelser om anmälningsplikten finns i 1 mom. 2 punkten. Med stöd av 106 § 1 mom. i lagen om ordnande av arbetskraftsservice betalas ingen kostnadsersättning för ferieperioder.

Även dagar för deltagande i jobbsökningsträning, karriärträning, utbildningsprövning och arbetsprövning ska meddelas, eftersom kostnadsersättning enligt 105 § 2 mom. i lagen om ordnande av arbetskraftsservice betalas för tiden för dessa tjänster endast för de dagar då servicen ordnas och den arbetssökande deltar i servicen.

8 kap. Sysselsättningskyldighet

15 §. *Skyldighet att ge upplysningar om möjligheterna till rehabilitering, utbildning och arbete.* I paragrafen föreskrivs i sak på motsvarande sätt som i 30 § i statsrådets förordning om offentlig arbetskrafts- och företagsservice om arbetskraftsmyndighetens skyldighet att lämna den arbetssökande uppgifter om möjligheterna till rehabilitering, utbildning och arbete. I paragrafen föreslås ändringar gällande den behöriga myndigheten.

16 §. *Sysselsättningsförfarande.* Den föreslagna regleringen motsvarar i sak 31 § i statsrådets förordning om offentlig arbetskrafts- och företagsservice. I paragrafen föreslås ändringar gällande den behöriga myndigheten.

9 kap. Ansökan om, beviljande av och utbetalning av stöd, subventioner och ersättningar

17 §. *Ansökan om stöd, subventioner och ersättningar.* Paragrafen innehåller bestämmelser om hur stöd, subventioner och ersättningar ska sökas. Enligt den föreslagna paragrafen ska ansökan om de stöd, subventioner och ersättningar som avses i lagen om ordnande av arbetskraftsservice göras i e-tjänsten för arbetskraftsservice. Enskilda kunder kan också lämna in stödansökan på en pappersblankett till arbetskraftsmyndigheten.

18 §. *Ansökan om och utbetalning av subvention eller stöd som beviljats för lönesubventionerat arbete och sysselsättningsstöd avseende personer som fyllt 55 år.* Paragrafen innehåller bestämmelser om att stöd för arbete med lönesubvention och sysselsättningsstöd för personer som fyllt 55 år som i sak motsvarar 16 § i statsrådets förordning om offentlig arbetskrafts- och företagsservice. I paragrafen föreslås ändringar gällande den behöriga myndigheten.

Enligt det föreslagna 1 mom. ska stöd och subvention sökas för en period av löneutbetalningsperioder som löpt ut under en kalendermånad och som då utgör en utbetalningsperiod. Utbetalningsperioderna följer perioderna för anmälningar till inkomstdatasystemet, oberoende av hur ofta arbetsgivaren betalar ut lönen. Det har alltså inte någon betydelse om till exempel löneutbetalningen för en viss kalendermånad sker först under den följande månaden. Arbetsgivaren kan också ansöka om utbetalning av subvention eller stöd för flera utbetalningsperioder på en gång.

I 2 mom. föreskrivs det en tidsfrist inom vilken ansökan om utbetalning av subvention eller stöd ska lämnas in. Ansökan om utbetalning av alla subventioner och stöd som innefattas av ett stödbeslut ska lämnas in inom tre månader från utgången av den kalendermånad under vilken den sista utbetalningsperiod som ingår i subventions- eller stödperioden löper ut. Ansökan om utbetalning ska lämnas till Arbetskraftsmyndigheten.

19 §. Ansökan om och utbetalning av stöd för specialarrangemang på arbetsplatsen. I paragrafen föreslås bestämmelser om ansökan och utbetalning av stöd för specialarrangemang på arbetsplatsen som i sak motsvarar 29 § i statsrådets förordning om offentlig Arbetskrafts- och företagsservice. I paragrafen föreslås ändringar gällande den behöriga myndigheten.

Enligt det föreslagna 1 mom. ska stöd för specialarrangemang på arbetsplatsen för ändringsarbete eller anskaffning av arbetsutrustning eller möbler sökas senast inom en månad efter det att ändringsarbetet utförts eller anskaffningen gjorts. Arbetskraftsmyndigheten kan också godkänna att stöd för specialarrangemang på arbetsplatsen betalas ut helt eller delvis i förskott.

Enligt det föreslagna 2 mom. betalas stöd för specialarrangemang på arbetsplatsen ut varje månad i efterhand för att ersätta den hjälp som ges av en annan arbetstagare. Eftersom stödet för specialarrangemang på arbetsplatsen betalas ut på grundval av de faktiska timmarna i denna situation är det inte möjligt att betala ut stödet i förskott. Ansökan om utbetalning ska lämnas in inom två månader efter det att utbetalningsperioden har löpt ut.

20 §. Utbetalning av startpeng. De föreslagna bestämmelserna motsvarar 18 § 3 mom. i statsrådets förordning om offentlig Arbetskrafts- och företagsservice. I paragrafen föreslås en ändring i fråga om den behöriga myndigheten.

21 §. Ansökan om och utbetalning av ersättning för rese- och logikostnader. Den föreslagna regleringen motsvarar 27 § i statsrådets förordning om offentlig Arbetskrafts- och företagsservice med ändringar som gäller den behöriga myndigheten.

22 §. Kostnadsersättning som beviljas av Arbetskraftsmyndigheten. I paragrafen föreslås bestämmelser om ansökan hos Arbetskraftsmyndigheten om kostnadsersättning och om utbetalningen av ersättningen som motsvarar 24 § i statsrådets förordning om offentlig Arbetskrafts- och företagsservice. I paragrafen föreslås ändringar i fråga om den behöriga myndigheten.

Enligt 103 § 3 mom. i lagen om ordnande av Arbetskraftsservice kan Arbetskraftsmyndigheten bevilja kostnadsersättning till en enskild kund som deltar i sådan sysselsättningsfrämjande service som överenskommit i sysselsättningsplanen eller i en plan som ersätter den, som

orsakas nödvändiga kostnader för deltagandet i servicen och som inte har rätt till kostnadsersättning med stöd av 103 § 1 mom. eller rätt till motsvarande ersättning med stöd av någon annan lag. Enligt det föreslagna 1 mom. ska Arbetskraftsmyndigheten fatta beslut om den kostnadsersättning som avses i 103 § 3 mom. i lagen om ordnande av Arbetskraftsservice samtidigt som myndigheten och den enskilda kunden i sysselsättningsplanen eller i en plan som ersätter den avtalar om kundens deltagande i sysselsättningsfrämjande service. Om kostnaderna för kundens deltagande i servicen inte har varit förutsebara vid utarbetandet eller översynen av planen, kan Arbetskraftsmyndigheten fatta beslut om kostnadsersättningen också i ett senare skede.

Enligt det föreslagna 2 mom. ska en enskild kund ansöka om utbetalning av kostnadsersättning hos Arbetskraftsmyndigheten. Kostnadsersättningen betalas månatligen i efterskott. Ingen tidsfrist anges för ansökan om kostnadsersättning. Den retroaktiva utbetalningen av ersättningen begränsas dock av en föreslagen bestämmelse, enligt vilken kostnadsersättningen inte utan särskilt vägande skäl betalas ut retroaktivt för längre tid än den månad som föregår inledandet av ansökan. Bestämmelsen innebär alltså en möjlighet att retroaktivt betala ut ersättning även för längre tid, om det finns särskilt vägande skäl till detta. Undantagströskeln föreslås dock vara hög. Arbetskraftsmyndigheten bedömer villkoret för undantaget i varje enskilt fall. Motsvarande undantagsvillkor har enligt vedertagen praxis tillämpats bland annat vid ansökan om arbetslöshetsförmån.

Ett särskilt vägande skäl kan till exempel vara att personen i fråga undantagsvis har beviljats ersättning i efterhand efter det att servicen har inletts och därför inte har kunnat ansöka om utbetalning av ersättningen tidigare. Även till exempel att nätanslutningarna inte fungerar eller en liknande situation kan i vissa fall vara ett särskilt vägande skäl för att retroaktivt godkänna utbetalning för längre tid än den månad som föregår inledandet av ansökan.

7 Ikraftträdande

Förordningen föreslås träda i kraft den 1 januari 2025.